

ATLETSKI KLUB SLJEME

9. Sljemenski maraton KUDA SU OTIŠLE DIVLJE SVINJE

Završila je još jedna epizoda najteže trke u Hrvatskoj. Za razliku od običaja (i od Učke), ove godine smo imali sreće s vremenskim prilikama i praktički se uguzili između dvije kiše (petak i ponedjeljak). Lijep sunčani dan s malo povjetarca među drvećem je sve što bi organizator svake trke poželio, osobito u planini. Manitu nam je ovoga puta izašao u susret i vratio dio kamata s Učke.

Organizator trke (Atletski klub SLJEME) inače radi 22 planinske trke godišnje, a još je suorganizator na tri (Proljetni polumaraton, brdska trka Sljeme, Samoborsko gorje) i svakako je najaktivniji popularizator planinskog trčanja u Hrvatskoj. Sljemenski maraton pod nazivom «Kuda idu divlje svinje» je prvi put organiziran 2000. godine, a oko ekipe koja je utemeljila tu trku i organizirala treninge po Medvednici brzo se okupio veliki broj uglavnom mlađih trkača/ica, pa je početkom 2002. osnovan i klub, nakon čega je uslijedila poplava raznovrsnih sljemenskih događanja: ljetna liga Puntijarka, zimska liga Lagvić, 24 sata Sljemana, jutarnja liga Gelender, Traversa, mrak-liga, spontana-liga, Koloture... Danas je taj klub prepun dobrih atletičara u svim disciplinama i koliko je dominantan u planini, toliko je i na cesti. U svojoj kratkoj povijesti ima već 4 državna prvaka u maratonu, te bezbroje titula u ostalim disciplinama, pa čak od ove godine i na srednjim prugama na tartanu. To su sve posljedice Sljemenskog maratona organiziranog prije 8 godina.

Inače, trka je nastala na temeljima planinskog maratona u austrijskom mjestu Kainach, gdje su krajem 80-ih i početkom 90-ih vrlo često odlazile grupice naših prazaljubljenika u trčanje po planini. Maraton je bio iznimno težak i nije bio za svakoga, pa da bi se program upotpunio postojala je i štafeta, sve u svemu vrlo slično današnjoj formi Sljemenskog maratona, s tom razlikom da se u Kainachu startalo s dna, trčalo do vrha planine i vraćalo ponovo u mjesto. Štafetari su se izmjenjivali na vrhu, što je dosta opterećivalo organizaciju, jer su raznim malim kombijima odvažani na vrh planine po makadamskoj cesti punoj zavoja. Ja sam, kao bolji spustaš (ili lošiji penjač) uvijek bio u drugoj izmjeni i skoro svaki put sam povraćao na putu do gore zbog zavojitog i drmusavog terena (i slabog želuca:-). U međuvremenu, sredinom 90-ih, maraton u Kainachu je ugašen.

ATLETSKI KLUB SLJEME

Dakle, slična forma je i Sljemenskog maratona, naravno, prilagođena infrastrukturi. Iako brojčano manja od štafetnog dijela, maratonska trka je ipak glavni dio programa, pa organizator težište satnice, nagrada i okrepnih stanica stavlja na tu trku.

Od prošle godine prvobitna staza je promijenjena i provučena kroz najatraktivniji i najteži dio Medvednice – 500 Horvatovih stuba i lijepu sjevernu stazu. I to je posljedica jedne od najatraktivnijih svjetskih planinskih trka, Grossglockner Berglauf. Naime, klub Sljeme je u nekoliko navrata organizirao skupni autobusni odlazak na tu trku koja završava zastrašujućim usponom u zadnjih 800 metara, koji po težini i izgledu dosta podsjeća na Horvatove stube. Stoga je odlučeno da se tako atraktivni dijelovi Sljemena ne smiju izbjegavati, već naprotiv. Unatoč težini, ali zbog neobičnosti i karakterističnosti, smatrali smo da trkačima diljem zemlje trebamo predstaviti najljepši dio Medvednice, svjesni da će neki biti razočarani težinom, ali i da će neki biti oduševljeni krajolikom, i u nadi da će ovih drugih biti znatno više. Jedini dio u trci koji je i po nama problematičan jeste vrlo strmi i klizavi spust od osmog kilometra do dna Horvatovih stuba, ali to je nužno zlo u nastojanju da trkače dovedemo u podnožje izletišta Srnec, odakle kreću stube. Boljeg prilaza od toga jednostavno nema, stoga je preporuka svima da tu malo pripaze.

Ovogodišnja trka je odlučena, vjerovali ili ne, već sat vremena prije starta. Naime, prilikom podjele brojeva, igrom slučaja (ili ne?) su startne brojeve jedan i dva dobili **Saša Antić** i **Veronika Jurišić**, što se pokazalo odlučujućim jer su suvereno pobijedili, pa je numerologija došla na svoje.

U **muškom maratonu** su trku povelili i cijeli prvi krug trčali skupa kasniji pobjednik **Antić** i **Dejan Sever** iz Koprivnice, prošavši prvih 14 kilometara za vrlo brzih 1:07:45. Inače, Sever je «sljemenski specijalac», s obzirom da već treću godinu za redom jako dobro trči ovaj maraton, a lani je također bio drugi, što znači da je već dvije godine za redom najbolji hrvatski učesnik u trci! U drugom krugu su ipak posustali, Antić za minutu i pol, a Sever čak za 7 minuta (30 sec po km), pa je u tom dijelu trka praktički već odlučena jer je u treći krug Antić krenuo s prednošću od 5 minuta. No, sredinom zadnjeg kruga je krivo stao, povrijedio se, i do kraja trke cupkao na potrganim ligamentima. Na okrepnim stanicama je usput radio priručne bandaže (od najlona) i jedva nekako uspio završiti trku. U zadnjem krugu je imao pad od 13 minuta u odnosu na prvi i 12 minuta u odnosu na drugi krug, ali ni Sever nije

ATLETSKI KLUB SLJEME

imao dovoljno snage da ga pri kraju prestigne. Pobjednik Saša Antić je inače član AK «Metalac» iz Valjeva, a rodom je iz naše Rijeke (19.04.1963.). Veliki je ljubitelj naših trka, na koje (za razliku od kunolovaca iz Srbije, Bosne i Slovenije) dolazi iz sportskih pobuda sa svojom suprugom Zoricom, i gdje su ostvarili puno prijateljstava. Prošle godine je učesnicima Zagrebačkog maratona ostao u sjećanju kao pejsmejker koji je filigranski doveo svoju pratnju do cilja za 2:59! Pobjeda na Sljemenskom maratonu mu je velika nagrada za mnogobrojne dolaske na trke iz (pre)udaljenog Valjeva.

Ženska trka s (ne)očekivanim raspletom. **Veronika Jurišić** je svoju prvu službenu trku otrčala kao članica štafete na Sljemenskom maratonu 2001. godine, a već sljedeće pobijedila na maratonu s još uvijek važećim rekordom 3:34:56. U sljedećih 5 sezona, Veronika je uglavnom kuburila s ozljedama ili trčala štafete, a maratone su dobivale **Antonija Orlić** (3 puta) i **Marija Vrajić** (2 puta). Čak se i prvi put ove sezone nije kvalificirala za planinsku reprezentaciju?! Tako da ove godine nije visoko kotirala, iako su zadnja dva kola Puntijarke dala naslutiti da se vraća u dobru formu, barem kada su u pitanju brda. U pripremi za maraton je nekoliko puta otrčala stazu i poslije svakog imala sve bolji «feeling». Ali, vjerojatno ni ona nije slutila da će ovako dobro i suvereno vladati stazom u sva tri kruga, u kojima je u drugom krugu imala 3. vrijeme (samo Sever i Antić bolje), a u trećem 2. najbolje vrijeme (samo Grgas za minutu bolje) u muškoj konkurenciji! Na kraju je favorizirane konkurentice ostavila za 23, odnosno 30 minuta, a trećeplasiranog muškog maratonca ispustila samo za pola minute.

Utrka štafeta je bila uzbudljiva jer je u prvom krugu 10-ak vodećih otišlo u krivom smjeru. Postoji teorija da ih je na to navela krivo postavljena trakica, ali za veliko lutanje su ogromnim dijelom krivi i sami trkači. Naime, staza je ovog puta bila označena narančastim i lako uočljivim trakicama od krep-papira, i to na način da je svaka sljedeća u vidnom polju. No, u dijelu oko 12. kilometra, na jednom križanju staza, jedna trakica je bila krivo postavljena, tj. upućivala na pogrešnu stazu (rekonstrukcijom nismo uspjeli otkriti uzrok, ali vjerojatno je slučajno premještena od prolaznika planinara, jer nam je teško pomisliti na sabotazu). Čim je prvi trkač skrenuo krivo, za njim su otišli i ostali po automatizmu jer je to tako u trkama, oznake se prate samo kada nemaš nikog ispred sebe. No, glavna pogreška (vodećeg) trkača je što je krivo išao više od kilometra, a da u međuvremenu nije naletio ni na jednu trakicu, a sve dotadašnje su bile u vidnom polju, znači praktički svakih 30-ak metara. Da je na vrijeme posumnjao i vratio se na križanje, pogreška bi bila svedena na minimum i izgubili bi maksimalno 30-ak sekundi. Organizator je brzo reagirao na dojavu i u drugom krugu je kritično križanje točnije obilježio pa više nije bilo lutanja na stazi u potrazi za divljim svinjama.

U muškim štafetama pobijedio je vrlo jaki vojni par **Danijel Katalenić / Željko Franjo Letonia**, čime je Danijel obranio svoju prošlogodišnju titulu, koju je osvojio s Varaždincem Sinišom Kovačem. Drugo mjesto za par koji hara ovogodišnjom Puntijarkom - **Lovelos Slovinac i Ivan Vrdoljak**, dok je treći reprezentativni par s netom održanog europskog prvenstva – **Hrvoje Kovač / Marin Koceić**.

Osječanka **Danijela Černić i Varaždinac Josip Lacković** pobjednici su u trci mješovitih parova, ispred **Valentine Belović i Ladislava Havaša** (koji joj je trener), i **Petre Gidak i Mladena Bubanka**. Zanimljivo da su muški članovi štafeta svi preko 40 godina, dok su im partnerice uglavnom mlađe za 20-ak godina!

ATLETSKI KLUB SLJEME

Juniorska trka ponovo u znaku braće blizanaca **Luke i Nikole Mikulića**, koji su velika novost planinskog trčanja u Hrvatskoj, i do sada su sve trke uvjerljivo dobili. Inače, na ovogodišnjem PH na 10,000 metara su otrčali tu disciplinu za 35:02 (Luka) i 35:04 (Nikola). S obzirom da je Valentina Belović trčala seniorsku trku, naša druga najbolja juniorka Marija Lukina se lako dokopala pobjede.

Klupska pobjeda, naravno, za AK Sljeme, čime je svoje vodstvo u ligaškom natjecanju podebljao na nedostižnih 17 bodova. Najzanimljivija situacija se pak desila u ekipnom poretku maratona. **Ženska ekipa Sljemena u sastavu Veronika Jurišić, Antonija Orlić i Višnja Škevin je na kraju bila bolja od pobjedničke muške ekipe (AK Veteran) za punih 35 minuta**, što se do sada nikada nije dogodilo na nekoj dugoprugaškoj trci u Hrvatskoj.

Evo još par sljemenskih bisera: Jakov Klapež, Zdenko Svetina, Stjepan Puh i Franjo Kresojević su otrčali svih dosadašnjih 9 sljemenskih maratona. Zdenko Svetina je u tih 9 maratona na sljemenskoj stazi proveo ukupno jedan cijeli dan, 22 sata, 8 minuta i 27 sekundi!! Nadamo se da će doći nagodinu na jubilarni deseti maraton i ući u svoj treći dan na njemu.

Vanja Palić je ovog puta otrčala svoj osmi maraton na Sljemeni, a nije je bilo samo prve godine kada nije nastupila ni jedna žena. Vanja ne trči aktivno već 3-4 godine, ali Sljemenski maraton uredno posjećuje. Za ovogodišnji se pripremala puna 2 tjedna!

Okrepna stanica u Srneću (9. km) je vjerojatno rezultatski najjača ikad okrepna stanica, sastavljena od dva odlična trkača: Šime Sušić, prvak HR na 1500m + Mate Šapina (polumaraton 1:16). Što dovoljno govori o luksuzu kojeg si Sljeme može priuštiti i još uvijek pobijediti. Okrepna stanica na Horvatovim stubama tradicionalno pripada Sljemenskim obiteljima: nakon prošlogodišnjih Filipovića, ove godine su je odradili Miokovići.

Krešo Babić iz Veterana je ove godine sva **tri kruga istrčao u jednoj minuti**, čak što više – unutar samo 17 sekundi (1:20:06 – 1:20:06 – 1:20:23)! Najbolje je pak rasporedio **Ivan Fero Ferenčak**, koji je imao 19. vrijeme prvog, pa 6. vrijeme drugog i na kraju 3. vrijeme zadnjeg kruga i time spasio čast trekerske populacije, koja ipak nije reagirala na bačenu rukavicu. Najgore je rasporedio pak Tomislav Vončina koji je imao pad od čak 37 minuta u zadnjem u odnosu na prvi krug. Inače, Vonči je svih dosadašnjih, pa tako i ove godine, odgovoran za umjetnički dizajn majice, koja je vrlo omiljena i nošena u trkačkim krugovima.

Najmasovniji je bio klub domaćin AK Sljeme s 22 učesnika (iako je više od 20 članova bilo u organizacijskom timu), a njegov najveći konkurent AK Veteran je imao 19 predstavnika. Nastupilo je 30 žena, što predstavlja visokih 25% od ukupnog broja učesnika, za što su nagrađene lijepim strukiranim majicama. Trku je pomogao Wulfsport, pa je 25 najboljih maratonaca/ki po kategorijama i članovi pobjedničkih štafeta dobilo poklon bonove u proizvodima firme Reebok.

Sljedeći, deseti po redu, znači jubilarni Sljemenski maraton će se održati 12.07.2009.

Oink!